

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 62/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/98/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/98/2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Správnemu súdu v Bratislave sa **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/98/2022 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **300 eur**, ktoré mu **je** Správny súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 62/2026 z 29. januára 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručенú ústavnému súdu 5. decembra 2025, a to v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom správneho súdu (predtým krajského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/98/2022 [predtým vedenom pod sp. zn. 8Sa/98/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“)], pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike. Vo zvyšnej časti namietajúcej porušenie označeného základného práva postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III v konaní vedenom pod sp. zn. ORPZ-BAIII-ODI1-288/2021-P-V a Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Sťažovateľ súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal správne súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu od označených orgánov verejnej moci primerané finančné zadostučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že krajské riaditeľstvo rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P zo 6. apríla 2022 zrušilo prvostupňové rozhodnutie okresného riaditeľstva z 19. januára 2022, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) auložilo mu pokutu 100 eur. Okresné riaditeľstvo aj v poradí druhým rozhodnutím č. ORPZ-BAIII-ODI1-288/2021-P-V z 2. júna 2022 uznalo sťažovateľa vinným zo stíhaného priestupku auložilo mu pokutu 100 eur a po podaní odvolania krajské riaditeľstvo rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P z 31. augusta 2022 (ďalej len „rozhodnutie krajského riaditeľstva“) sťažovateľom napadnuté rozhodnutie potvrdilo.

3. Rozhodnutie krajského riaditeľstva sťažovateľ 24. novembra 2022 napadol správnou žalobou, krajský súd ho 28. novembra 2022 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku a 3. apríla 2023 žalovaného na vyjadrenie k podanej žalobe, ktoré predložil 26. apríla 2023. Správny súd zostal nečinný, a to až do 18. septembra 2024, keď sťažovateľa vyzval na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného a Krajskú prokuratúru v Bratislave požiadal o oznámenie výsledku preskúmania zákonnosti rozhodnutia (bez bližšej špecifikácie, pozn.), krajská prokuratúra správne súdu 24. septembra 2024 oznámila, že podnet sťažovateľa bol odložený a jej odpoveď správny súd zaslal sťažovateľovi 5. júna 2025. Medzitým svoju repliku doručil 19. marca 2025 správne súdu, ktorý ju 21. marca 2025 zaslal žalovanému. Akcentoval absenciu rozhodnutia správneho súdu v prejednávanej veci a upozornil na predchádzajúce odmietnutie ústavnej sťažnosti uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 299/2025-10 zo 7. mája 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa sťažovateľa napadnuté konanie nie je právne ani skutkové zložené, k vzniku prietahov neprispel a ich existenciu spôsobila nečinnosť správneho súdu. Na podklade predneseného a s dôrazom na povahu správnym súdom preskúmaného priestupkového konania ako konania, v ktorom sa rozhoduje o vine alebo nevine, odôvodnil zásah do svojho základného práva, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

5. Predsedníčka správneho súdu s odkazom na vyjadrenie zákonnej sudkyne uviedla, že sťažovateľ nepodal návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, správny súd konal priebežne a rozsudkom sp. zn. BA-8Sa/98/2022 z 10. decembra 2025 [právoplatným 25. januára 2026, pozn., (ďalej aj „rozsudok správneho súdu“)] žalobu zamietol, pričom sťažovateľ podal proti rozsudku 25. januára 2026 kasačnú sťažnosť. Zároveň upozornila, že sťažovateľ si 3. decembra 2025 a jeho právny zástupca 5. decembra 2025 prevzali z elektronického súdneho spisu oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku, určenom na 10. december 2025, a tak v čase podania ústavnej sťažnosti disponovali vedomosťou o vyhlásení rozhodnutia, a v tejto súvislosti odkázala na obdobný prípad odmietnutia ústavnej sťažnosti ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 324/2024. V závere súdu zdôraznila personálnu poddimenzovanosť a početnosť rozhodovanej agendy správneho súdu.

6. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenie správneho súdu sťažovateľovi na repliku, keďže z obsahu jeho vyjadrenia je zrozumiteľný opis priebehu napadnutého konania, ktorý je aj objektívne overiteľný z obsahu zadováženého príslušného súdneho spisu. Prípadná replika sťažovateľa preto nemá vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

9. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

10. Z hľadiska povahy veci ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté konanie nie je právne ani skutkovo zložitá, keďže postup správneho súdu sa primárne redukuje na posúdenie naplnenia tzv. žalobných bodov a až po ich naplnení pristupuje k prieskumu namietaných skutočností, pričom v konaniach o správnej žalobe spravidla [§ 119 a § 120 ods. b) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) nevykonáva dokazovanie a ani obdobné úkony, ale vychádza z obsahu spisového

materiálu orgánu verejnej správy (§ 197 SSP), ktorý bol aj v prípade sťažovateľa správneho súdu (predtým krajskému súdu) predložený. Právnu a skutkovú zložitost' nie je možné vyvodit' ani z predmetu konania, hoci ide o oblasť administratívneho trestania (m. m. I. ÚS 360/2023, IV. ÚS 387/2025).

11. K vzniku priet'ahov čiastočne prispel aj sťažovateľ, a to predložením repliky k vyjadreniu žalovaného 19. marca 2025, t. j. po piatich mesiacoch od doručenia výzvy na vyjadrenie (doručená 4. októbra 2024 s lehotou na vyjadrenie 30 dní, pozn.), pretože aj keď výzva mala fakultatívny charakter (§ 106 ods. 1 SSP), oneskorené predloženie repliky následne viedlo správny súd k výzve na dupliku žalovaného, čím došlo k niekoľkomesačnému predĺženiu napadnutého konania. Opomenúť nemožno ani podanie ústavnej sťažnosti v rovnaký deň, ako sa jeho právny zástupca z elektronického súdneho spisu dozvedel o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia.

12. Bez potreby podrobných analýz je pre ústavný súd podstatné, že po uskutočnení prvotných procesných úkonov spojených so správnu žalobou (podaná 25. novembra 2022, pozn.), doručením vyjadrenia žalovaného krajského riaditeľstva (2. mája 2023, pozn.) a predloženia administratívnych spisov krajskou prokuratúrou 16. mája 2023 (z dôvodu prešetrovania zákonnosti v danom čase spismi disponovala krajská prokuratúra, pozn.) zostali krajský súd a následne aj správny súd v napadnutom konaní takmer 16 mesiacov absolútne nečinní, keď až nová zákonná sudkyňa 13. septembra 2024 dala pokyn na doručenie vyjadrenia žalovaného sťažovateľovi s možnosťou podať repliku, na ktorú reagoval sťažovateľ podaním doručeným 19. marca 2025 a správny súd výzvou z 21. marca 2025 umožnil krajskému riaditeľstvu vyjadriť sa k replike sťažovateľa v lehote 45 dní od doručenia (výzva doručená 21. marca 2025 a žalovaný duplikou nereagoval, pozn.). Správny súd aj po uplynutí lehoty na vyjadrenie žalovaného postupoval nesústredene, keď termín verejného vyhlásenia rozsudku na 10. december 2025 určil až 3. decembra 2025, t. j. viac ako šesť mesiacov od uplynutia tejto lehoty.

13. Napriek tomu, že doterajšia celková dĺžka napadnutého konania ku dňu právoplatnosti rozsudku správneho súdu č. k. BA-8Sa/98/2022-62 z 10. decembra 2025 [právoplatný v dôsledku podania kasačnej sťažnosti 25. januára 2026 v spojení s § 145 ods. 2 písm. c) SSP, pozn.] predstavuje od podania správnej žaloby 25. novembra 2022 len tri roky a dva mesiace, nie je možné akceptovať, aby bol konajúci súd podstatnú časť namietaného konania bez objektívneho dôvodu nečinný (m. m. I. ÚS 381/2020, IV. ÚS 387/2025).

14. V tomto ohľade ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená či neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (IV. ÚS 396/04, I. ÚS 361/2022).

15. Pokiaľ ide o obranu správneho súdu s odkazom na uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 324/2024-17 z 27. júna 2024, keď ústavný súd v okolnostiach prejednávanej veci vyhodnotil správanie sťažovateľky ako nesúladne s jej záujmom na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ústavnú sťažnosť podala 20. marca 2024, hoci z oznámenia predsedníčky správneho súdu z 11. marca 2024 k vybaveniu jej sťažnosti na priet'ahy v konaní disponovala informáciou o nariadení termínu verejného vyhlásenia rozsudku na 30. apríl 2024, pozn.), ústavný súd rezultuje, že označené uznesenie nie je v prípade sťažovateľa aplikovateľné. *Ipsa facto*, napriek podobnosti skutkových okolností je rozhodné, že v označenom konaní ústavnému súdu bola ústavná sťažnosť podaná bezprostredne po vybavení sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedníčkou

správneho súdu, pričom z judikatúry ústavného súdu v takých prípadoch vyplýva požiadavka poskytnúť všeobecnému súdu priestor na nápravu (I. ÚS 68/2020, II. ÚS 541/2021, IV. ÚS 253/2022, I. ÚS 17/2024). To ale nie je prípad sťažovateľa, ktorý podal prejednanú ústavnú sťažnosť opakovane a jeho prvú ústavnú sťažnosť ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol (bližšie bod 3 tohto nálezu, pozn.), pričom uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 299/2025-10 zo 7. mája 2025 bolo doručené správne mu súdu 28. mája 2025, avšak aj napriek vedomosti o námietkach sťažovateľa k existencii priet'ahov správny súd termín verejného vyhlásenia rozsudku nariadil až 3. decembra 2025.

16. S poukazom na tvrdenia správneho súdu týkajúce sa značného počtu pridelených vecí v súvislosti s implementáciou tzv. novej súdnej mapy a neobsadenia sudcovských pozícií na správnom súde ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu (resp. štátu) spôsobené zlou organizáciou práce či v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdov. Ústavný súd v zmysle už svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky pre riadny výkon spravodlivosti a nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu práv účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľa (m. m. I. ÚS 693/2024, IV. ÚS 564/2024).

17. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné priet'ahy, ktorými došlo k porušeniu namietaného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

18. Ako *obiter dictum* ústavný súd v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorého „sa už považuje za páchatel'a priestupku, keďže jeho vina bola právoplatne uznaná, aj keď o obvinení proti nemu ešte nerozhodol súd s plnou jurisdikciou.“, akcentuje potrebu rozlišovania právnej terminológie, ako aj prístupu k priestupkovému konaniu, ktoré sa síce v zmysle judikatúrnych východísk Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, považuje za trestné konanie – *in abstracto* (napr. rozsudky EŠLP vo veciach Engel a iní v. Holandsko z 8. 6. 1976, sťažnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72; Öztürk v. Nemecko z 21. 2. 1984, sťažnosť č. 8544/79; Jóhannesson a iní v. Island z 18. 5. 2017, sťažnosť č. 22007/11), avšak v intenciách právneho poriadku Slovenskej republiky nie je podmienkou rozhodnutia o vine alebo nevine zo spáchania priestupku, prípadne iného správneho deliktu rozhodnutie súdu, keďže ich prejednanie a vyvodenie zodpovednosti za ich spáchanie je vo výlučnej právomoci príslušných orgánov verejnej správy (napr. § 52 zákona o priestupkoch, § 155 ods. 4 daňového poriadku).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

19. Keďže v napadnutom konaní bolo síce právoplatne rozhodnuté (body 5 a 13 tohto nálezu, pozn.), avšak sťažovateľ podal proti rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť, v dôsledku čoho správny súd v súčasnosti vykonáva úkony súvisiace s predložením súdneho spisu

Najvyššiemu správne mu súdu Slovenskej republiky (§ 450 a nasl. Správneho súdneho poriadku), ústavný súd prikázal správne mu súdu konať bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

20. Sťažovateľ sa domáha, aby mu ústavný súd od všetkých označených porušovateľov jeho práv priznal primerané finančné zadost'učinenie v celkovej sume 10 000 eur. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť a nesústredený postup správneho súdu (predtým krajského súdu), berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, najmä skutočnosť, že v prejednávanej veci bolo rozhodnuté len približne po troch rokoch a jednom mesiaci od podania správnej žaloby, ako aj správanie sťažovateľa (body 5, 11 – 13 tohto nálezu, pozn.), majúc na pamäti, že cieľom priznania finančného zadost'učinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie 300 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 3 a 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

21. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur, t. j. spolu 771,68 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu